

Chương thứ 14

TẠO HÓA HÝ LỘNG CON NGƯỜI

Bất cứ ở một quán rượu hay quán ăn nào, đêm khuya đóng cửa, cũng có người ngủ lại đó.

Trong bọn, ắt hẳn phải có người biết nơi ở của chương quỹ, bởi vì, nếu có chuyện gì gấp, bọn họ sẽ phải đi thông báo cho chương quỹ biết.

Mẫu đơn lâu đương nhiên không thể ngoại lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang đập một cái, đã đập tung cái cửa trước của Mẫu Đơn lâu, y xông vào trong, đưa tay chụp ngay lấy lão già đang gục đầu nằm ngủ trên bàn.

- Không muốn chết lập tức đưa ta đi tìm Lữ chương quỹ, còn không ta giết người.

Không ai muốn chết.

Càng già chừng nào, càng không muốn chết chừng đó.

Huống gì lão già nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang, một người đã bức Liễu Tô Châu bán cặp bông tai, một người tùy tùy tiện tiện ném hơn mười vạn lượng ra ngoài đường cái, nếu y muốn giết một mạng người, đương nhiên không phải là nói dóc.

Lão già trả lời chỉ có bốn chữ:

- Tôi đưa ông đi.

Lữ chương quỹ trú trong con hẻm này, nhà thứ ba bên trái!

Lão già nói xong câu đó, bỗng bất tỉnh nhân sự.

... Lão ta tỉnh dậy ngày thứ ba, phát hiện ra mình đang mặc đồ của Tiêu đại gia, trong túi còn có một tấm ngân phiếu năm trăm lượng bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang đôi bộ đồ phổ ky, xông vào gõ cửa.

Lúc đang gõ cửa, y đã bắt đầu thở dốc.

Một hồi thật lâu, bên trong mới vọng ra một cái giọng giận dữ, giọng của một người đàn bà:

- Ai đang gõ cửa ngoài đó thế ?

Tiêu Thập Nhất Lang cố ý thở hồng hộc cho người bên trong nghe, y lớn tiếng trả lời:

- Tôi đây, tôi là lão Chung ở ngoài tiệm, Lữ chương quỹ gặp phải chuyện, kêu tôi mau mau về đây báo tin.

Y tính đúng hai điểm.

Lữ chương quỹ nhất định không có nhà.

Người trong nhà của lão ta, nhất định không biết hết tất cả các phổ ky làm trong tiệm.

Hai điểm ấy, nếu có điểm nào tính sai, kế hoạch sẽ hoàn toàn thất bại.

Hai điểm ấy đều không tính sai.

Một người đàn bà trung niên, dầu tóc bù xù chạy ra mở cửa.

- Chuyện gì vậy ? Lữ chương quỹ có chuyện gì vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang cố ý làm vẻ mặt khẩn trương:

- Chúng tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, bọn tôi đang ngủ, Lữ chương quỹ bỗng nhiên từ cửa sau nhảy vào, kêu chúng tôi đừng náo động, ông ấy thì chui xuống gầm bàn trốn.

- Tiếp theo đó, có hai tên hung thần ác sát xông vào, chụp ngay lấy Lữ chương quỹ, ba người qua lại mấy chiêu, Lữ chương quỹ bị họ đánh ngã, ông ấy ngã lên người tôi, mới nói nhỏ với tôi, mau mau về đây kêu người đi cứu ông ta.

Người đàn bà trung niên dĩ nhiên là vợ của Lữ chương quỹ, nghe tới đó, mặt mày đã trắng bệch ra.

- Y kêu ta kiếm người nào ? Đến nơi đây cứu y ?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, ông ta vừa nói xong hai câu, đã bị hai tên kia kéo đi, bây giờ tôi còn phải ra ngoài vệ môn báo quan.

Y lại tính đúng điểm thứ ba.

Người nhà họ Lữ gấp rút quá sẽ không kịp chạy lại Mẫu Đơn lâu tìm hiểu có sự có thật không.

Vợ chồng lâu năm, nếu chồng làm chuyện bất hợp pháp gì bên ngoài, che dấu làm sao, bà vợ cũng hiểu biết chút ít, chuyện xảy ra thế này, chắc chắn bà ta không muốn làm kinh động quan phủ.

Lữ chương quỹ cũng là một người cẩn thận, bình thời chắc y cũng có dặn vợ con trước, nếu y có mệnh hệ gì, thì phải đi tìm người nào người nào.

Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang phát hiện ra, ít nhất y cũng tính không sai hai điểm.

Y vừa mới nói đi báo quan, người đàn bà trung niên ấy lập tức cản y lại, làm ra vẻ trấn tĩnh, sa sầm nét mặt nói:

- Chuyện này ta đã biết rồi, ta sẽ có cách lo liệu, người đừng có nhiều chuyện, mau mau về lại tiệm lo chuyện của người.

"Bình" một tiếng, bà ta đóng ngay cửa lại.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ có nước bỏ đi ... Đương nhiên là không bỏ đi thật, cũng không bỏ đi xa lắm.

Y đi được mấy bước, rồi búng người lên mái nhà bên cạnh.

Chỉ một thời gian ngắn, bà vợ của Lữ chương quỹ đã mở cửa, hốt ha hốt hã đi ra khỏi con hẻm.

Quả nhiên bà ta đi tìm người.

Người bà ta tìm, phải chăng là Hiên Viên Tam Thành ?

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên phát hiện, trái tim của mình đang đập thình thịch, đây là đường dây duy nhất của y, là hy vọng duy nhất của y.

Lữ thái thái chạy ra khỏi hẻm, lại quẹo qua một con hẻm khác. Lúc Tiêu Thập Nhất Lang theo tới nơi, bà ta đang gõ cửa.

Phía sau cánh cửa, cũng có giọng nói của một người đàn bà hỏi:

- Ai đó, nửa đêm nửa hôm gặp phải quỷ sao mà ?

- Ta đây, muội phu của ngươi gặp phải chuyện, ngươi mau mau ra mở cửa.

Thì ra nhà này của Ngưu chương quý, ông chồng bị chuyện gì, bà vợ đương nhiên là chạy lại tìm đại cứu tử.

Lại có một người đàn bà trung niên vội vã chạy ra mở cửa:

- Chuyện gì vậy ? Ông chồng quý của tôi cũng không có ở đây, làm sao bây giờ ?

Ngưu chương quý cũng không có nhà, điều này Tiêu Thập Nhất Lang cũng không tính trộm.

Bọn họ hiển nhiên đã quyết định xong, phải đi tìm cái người mà vạn đắc dĩ lắm mới đi tìm.

Xe ngựa chạy gấp rút, chạy ra khỏi thành.

Bây giờ là lúc trước mặt trời mọc, trời tối như mực, bốn bề không một bóng người, Tiêu Thập Nhất Lang bay tới, như một con dơi, đeo dính vào sau xe.

Trong xe, hai người đàn bà chẳng nói với nhau câu nào.

Ông chồng đụng chuyện, bà vợ cũng chẳng có tâm tình đâu đi nói chuyện.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nghe ra một tiếng động, một tiếng động rất kỳ quái.

Tiếng người đang nhai cái gì đó.

Đàn bà ở Tô Châu thích ăn đồ ngọt, cửa sổ xe đang mở, từ một mé bên song nhìn vào, hai người đàn bà đang ngồi ăn đậu phộng tằm đường.

Nếu không còn tâm tình nào nói chuyện, tại sao lại có tâm tình đi ăn đậu phộng ?

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên giá lạnh.

Chính ngay lúc đó, y chợt nghĩ ra một vài chuyện không hợp lý lắm.

Nửa đêm nửa hôm, ngoài cửa bỗng nhiên có người lại gõ, tại sao ra mở cửa lại là bà chủ nhà ?

Cỡ những người có thân phận như họ, trong nhà nhất định có nô bộc, bọn nô bộc đó đi đâu mất cả ?

Một người đàn bà trung niên, tại sao lại đứng trước mặt em chồng mình lại gọi ông chồng của mình là "ông chồng quý" ?

Tại tình huống khẩn cấp đi tìm người, tại sao bọn họ còn mang theo trong người đậu phộng tằm đường ăn dọc đường ?

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên phát hiện ra, năm sáu điểm mình nghĩ là tính rất đúng hời này, mỗi điểm đều sai bét, không có điểm nào là tính đúng cả.

Mục đích của bọn họ bây giờ, hiển nhiên là dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn, cố ý dụ y ra khỏi thành.

Không chừng, bọn họ đã biết y là ai từ lâu.

Nếu vậy, Hiên Viên Tam Thành nhất định còn ở trong thành, tại một nơi Tiêu Thập Nhất Lang không thể nào tính ra.

Hiên Viên Tam Thành hiển nhiên là một người rất hiểu nhược điểm của tâm lý con người.

Tiêu Thập Nhất Lang búng ngược người lại, dùng một tốc độ nhanh nhất chạy ngược về thành, về tới nhà của Lữ chương quý.

Trong nhà còn có ánh đèn, lại còn có tiếng người.

- Chương quỹ cũng không biết gặp phải chuyện gì, chỉ cầu khẩn Bồ Tát phù hộ cho ông ta bình an về nhà.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang lại chùng xuống.

Không lẽ y lại tính sai lần nữa ?

Bây giờ trong nhà lại nghe có tiếng lão bà nói:

- Đại nương ra khỏi nhà đi tìm người rồi, không biết có tìm được không.

Không lẽ bọn họ thật sự ra ngoài thành tìm người ?

Tiêu Thập Nhất Lang đang hận không thể tát cho mình mấy cái bạt tai, trong đầu y bỗng chớp lên một tia linh quang.

Bọn Lữ đại nương từ con hẻm đầu bên kia lên xe đi, lúc đi cũng chẳng nói cho ai biết mình đi đâu, hai lão bà này, làm sao biết được họ ra khỏi thành ?

Không chừng đây là một cái kế nghi binh, chuẩn bị vạn nhất nếu có người lại, nói nói cho họ nghe.

Hiên Viên Tam Thành vốn là một người rất cẩn thận.

Trong phòng bếp cũng có ánh đèn chiếu sáng, giờ này, đương nhiên không có ai đi nấu cơm bao giờ.

Những hạng người này, nhất định rất cẩn thận đèn đuốc, nửa đêm không thể nào để đèn cháy trong phòng bếp.

Tiêu Thập Nhất Lang xông qua đó.

Trong phòng bếp chỉ có đèn, không có người.

Trong góc phòng có một đồng củi đang cháy ở đó, nhưng móc trong lò bếp ra, toàn là tro than đá.

Nếu đã xài than đá, chất củi nơi đây để làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, y biết mình rốt cuộc đã tìm ra được nơi mình muốn tìm.

Dưới đồng củi, quả nhiên là lối vào một con đường hầm.

Lối hầm thiết bản lên, bước xuống bậc thang, dưới hầm có hai cánh cửa, một cánh đang mở.

Bên tay phải có một tấm cửa gỗ, rất dày, rất kiên cố, đóng chặt từ bên trong.

Tiêu Thập Nhất Lang rút đao, chặt vào cánh cửa, đập thêm một cái nữa, lập tức thấy Hiên Viên Tam Thành.

Trên đồi này không có ai thấy được Hiên Viên Tam Thành lộ vẻ kinh ngạc ra đường đó.

Y đang kinh hãi nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ngăn người ra đó một hồi lâu, mới thở ra một hơi thật dài:

- Rốt cuộc ngươi cũng tìm ra được ta.

Trong địa thất, bố trí rất là hoa lệ, còn có một chiếc giường rất lớn, rất thoải mái, bày hai chiếc gối thêu hoa.

Phong Tứ Nương đang nằm hôn mê trên giường, gương mặt xám xịt, đã biến thành đỏ hồng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng thở ra một hơi thật dài:

- Ngươi nghĩ không ra ?

Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên trấn định lại, y mỉm cười nói:

- Thật ta không ngờ tới, bởi vì ngươi vốn không nên lại đây.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ha!

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Người đã đáp ứng, không đòi ý, mà cũng không theo dõi ta.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Ta không đòi ý, mà cũng không theo dõi người, ta đến đây vì một chuyện khác.

Hiên Viên Tam Thành hỏi:

- Chuyện gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đến đây giết người!

Câu trả lời của y rất gọn ghẽ.

Bàn tay của y còn đang cầm đao.

Hiên Viên Tam Thành nhìn trong mắt y, nhìn thấy cây đao của y.

Y bỗng nhiên phát giác ra, cả người mình đang bị giam trong cặp mắt và cây đao đó.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Lần này tốt nhất người bắt tất phải lấy Phong Tứ Nương ra uy hiếp ta, bởi vì, bàn tay người chỉ cần nhúc nhích, ta sẽ xuất thủ ngay.

Hiên Viên Tam Thành cười nói:

- Bây giờ nàng là người của ta, tại sao ta lại đem nàng ra uy hiếp người ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu người chết rồi, cô ta chẳng còn là của người nữa.

Hiên Viên Tam Thành gật gật đầu, cái đạo lý đó, y đương nhiên hiểu rõ:

- Đã vậy, tại sao người còn không giết ta cho rồi, có phải còn cần ta nói cho người biết Băng Băng cô nương bây giờ đang ở đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy.

Hiên Viên Tam Thành cười lên một tiếng nói:

- Dù gì ta cũng sắp chết tới nơi, tại sao lại đi nói cho người nghe Bạng Bạng bây giờ ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Ta vừa thấy người, lập tức biết người là kẻ rất khó đối phó, quả nhiên ta không nhìn lầm chút nào.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Nhưng ta là người làm ăn, chỉ cần bàn công chuyện giao dịch, là không khó gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người muốn ta thả người, người mới nói cho ta nghe Bạng Bạng ở đâu ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Cuộc trao đổi này, người cũng không bị thiệt thòi gì, chính người đã có nói, giết người chẳng có lợi gì với mình cả.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Làm sao ta biết người sẽ nói thật ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Người làm ăn, cái vốn lớn nhất là hai chữ "tín dụng", ta mà không thủ tín, ai chịu buôn bán với ta ?

Đây không phải là lời nói láo.

Tiêu Thập Nhất Lang vốn không thật tình có ý giết y:

- Được, giao dịch xong rồi đây.

Hiên Viên Tam Thành cười nói:

- Người xem đây, làm ăn với ta, có phải không có tý gì khó khăn phải không ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Băng Băng ở đâu ?

Hiên Viên Tam Thành đáp:

- Ta đã đem nàng bán cho người khác rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang biến sắc.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ta là người làm ăn, người làm ăn đương nhiên là làm chuyện buôn bán, huống gì ta đã thấy nàng ta trúng độc quá nặng, nếu để đó, không lẽ còn muốn đợi thu xác nàng ta sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang gằn giọng hỏi:

- Người bán nàng cho ai ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Người lại chỗ này trước, để cho ta ra đứng trước cửa, rồi ta sẽ nói cho người nghe.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước dần cơn nóng giận, đương nhiên y chẳng còn cách gì khác hơn để chọn lựa.

Hiên Viên Tam Thành đi ra trước cửa, mới từ từ nói:

- Ta đem cô ta bán cho Hoa Như Ngọc.

Tiêu Thập Nhất Lang đổi sắc mặt hỏi:

- Hoa Như Ngọc bây giờ ở đâu ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Không biết, nhưng ta biết hắn cũng là tay làm ăn, chắc hắn sẽ không đem đồ quý giá mình mới mua về để cho mình xài, do đó, chỉ cần người trả đúng giá tiền, không chừng hắn sẽ trả Bằng Bằng nguyên phong lại cho người.

Tiêu Thập Nhất Lang ráng nhịn hỏi:

- Ta ngay cả người y còn không thấy đâu, làm sao biết chỗ nào đi tìm ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Người cứ yên tâm, ta bảo đảm nhất định hắn sẽ cho người một cơ hội, bởi vì, hắn biết người cũng là một người muốn mua.

Y đã ra khỏi cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, cười mỉm nói:

- Còn có một chuyện, ta muốn nói cho người biết.

- Chuyện gì ?

Hiên Viên Tam Thành cười ra vẻ rất thần bí, y bỗng nhiên nói:

- Bây giờ người đã giành được Phong Tứ Nương lại, có điều, nhất định người sẽ hối hận.

Tiêu Thập Nhất Lang kéo mền ra, lập tức lại thả xuống, lấy cái mền gói Phong Tứ Nương lại, xông nhanh thật nhanh ra ngoài.

Y chỉ sợ Hiên Viên Tam Thành khóa cửa địa đạo lại nhốt mình trong đó.

Nhưng Hiên Viên Tam Thành hình như không có ý định đó, bởi vì, y biết có làm vậy cũng chẳng ăn nhằm gì.

Do đó, Tiêu Thập Nhất Lang lại càng không hiểu.

Thật tình y không hiểu mình sẽ hối hận ra làm sao.

Phong Tứ Nương nằm trong mền, trần truồng như một đứa bé sơ sinh.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn còn chưa tỉnh lại.

Tiêu Thập Nhất Lang không muốn về lại nhà của mình, cũng không muốn lại Liên Vân Tiên.

Những nơi đó đều không an toàn.

Sự thực, bất cứ ai đang ôm trong lòng một người đàn bà khóa thân, đều không có mấy chỗ để chọn lựa.

Bây giờ phương đông đã có ánh mặt trời, đương nhiên y cũng không thể ôm Phong Tứ Nương đi lòng vòng ngoài đường phố.

Do đó, y chỉ còn cách chọn một nơi.

Đây là một cái khách sạn nhỏ nằm ở một nơi hẻo lánh, phòng nhỏ mà tối tăm, giấy dán cửa sổ đã vàng khè.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi bên giường, nhìn Phong Tứ Nương, y thấy mi mắt càng lúc càng nặng.

Đêm vừa qua, quả thật là một đêm dài gian khổ, y cơ hồ không có lấy một phút giây để thở.

Tử lượng của y cũng đang thụt lùi.

Đây chính là lúc một người cảm thấy rất mệt mỏi kiệt lực.

Trong phòng lại chỉ có một cái giường, một cái ghế nhỏ xíu, y chẳng thể đứng ngủ được, cũng không thể để mặc Phong Tứ Nương một mình trong phòng.

Bỗng nhiên y cảm thấy một trận buồn ngủ không thể kháng cự được ào lại, cả đời y chưa bao giờ bị mệt mỏi kiệt sức quá như vậy.

Ngay cả chính y, cũng không biết tại sao mình bỗng nhiên lại biến ra yếu ớt như vậy.

Có phải vết thương trên đùi của y ra máu nhiều quá ? Hay là chất độc trên vết thương còn chưa hoàn toàn tẩy trừ hết ?

Y không có thì giờ ngồi nghĩ thêm.

Y ngã người xuống, ngã xuống giường.

May mà Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất hào sảng, nàng lại là bạn thân, dù có tỉnh lại, chắc cũng không để ý gì.

Huống gì, nàng vẫn còn chưa tỉnh lại.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa nhắm mắt lại, là ngủ ngay lập tức, mê mê hồ hồ, hình như y nghe có tiếng Phong Tứ Nương rên rỉ.

Một thứ rên rỉ rất kỳ quái.

Chỉ tiếc y nghe không rõ lắm.

Y vốn để ý thấy mặt mày của Phong Tứ Nương đỏ hồng rất kỳ lạ, nhưng y không có thì giờ để ý nhìn kỹ.

Một bức màn tối đầy thanh bình dịu ngọt trùm xuống người y, hình như là vòng tay của một người tình đang ôm lấy mình.

Sau đó, hình như y nghe thấy lạnh trong người.

Chính ngay lúc y cảm thấy lạnh lắm, bỗng nhiên y phát giác ra có thứ gì nóng hổi như lửa lấn vào trong lòng mình.

Một thứ lửa ấm áp, mềm mại, nóng bỏng, nhưng chắc chắn là không thiêu phỏng người.

Y gắng gượng mở mắt ra, lập tức chạm phải cặp mắt của Phong Tứ Nương.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương hình như đang cháy hừng hực như lửa.

Cả toàn thân nàng đang ghì chặt lấy y, cả người nàng đang khản trương đến run rẩy cả lên.

Một thứ run rẩy không thể hình dung được.

Thân hình mềm mại trơn tuột của nàng nóng bừng như một ngọn lửa.

Y bỗng nhiên phát hiện toàn thân của mình hầu như cũng trần truồng.

Phong Tứ Nương đang rên rỉ như người trong mộng, cầu khẩn y, đòi y, lắm lắm thổ lộ tâm sự của mình.

Những lời ấy, trước giờ nàng chưa bao giờ nói ra, trước giờ chưa bao giờ dám nói ra.

Không lẽ nàng đang say ?

Đó không phải là say, mà còn đáng sợ hơn cả say.

Hình như nàng đã mất hết lý trí, nhu cầu của nàng mãnh liệt hơn cả sức tưởng tượng.

Thân hình nàng mát dịu rắn chắc như của thiếu nữ, nhưng động tác của nàng lại giống như một người đang phụ.

... Hiên Viên Tam Thành lúc giải trừ chất độc trong người nàng, không lẽ còn cho nàng uống thứ gì khác, làm dục vọng đè nén trong người lâu năm bỗng bùng cháy lên ?

... Hiên Viên Tam Thành đương nhiên không ngờ rằng Tiêu Thập Nhất Lang còn có thể cứu được nàng.

... Mọi chuyện đều do Hiên Viên Tam Thành bày ra cho chính mình, nhưng lần này tạo hóa lại đùa giỡn với y.

... Tạo hóa cũng đùa giỡn với Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.

Bọn họ vốn không thể có chuyện đó xảy ra, nhưng bây giờ chuyện đó cứ xảy ra.

Tiếng rên rỉ say sưa, lời tử tế say đắm, vòng tay mê ly ...

Tiêu Thập Nhất Lang không say. Y cũng không từ chối.

Y không thể cự tuyệt, không nỡ cự tuyệt, thậm chí còn có phần không muốn cự tuyệt.

Cái nhiệt tình như lửa ấy, cũng thiêu người y nóng lên như lửa. Đây không lẽ là mộng ?

Xem nó là mộng thì có sao!

Phòng the u ám, linh hồn tịch mịch, dù ngẫu nhiên có mộng một lần thì đã sao ?

Chỉ tiếc là dù có mộng một giấc mộng ngọt ngào đến đâu, cũng có lúc phải tỉnh.

Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy! Tỉnh dậy hoàn toàn! Trong phòng chỉ có một mình y.

Đêm qua không lẽ là mộng thật sao ? Nhưng tại sao trên giường còn có mùi hương dịu ngọt đó ?

Tiêu Thập Nhất Lang ngửi mùi thơm dịu ngọt đó, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Cho đến lúc này, y vẫn không hiểu Phong Tứ Nương.

Y là người đàn ông thứ nhất trong đời nàng, không lẽ Phong Tứ Nương vẫn chờ đợi y trước giờ ?

Rõ ràng là chuyện không thể xảy ra, tại sao bỗng nhiên lại xảy ra ?

- ... Nếu người đem nàng ta đi, nhất định người sẽ hối hận ...

Câu nói của Hiên Viên Tam Thành như còn văng vẳng bên tai, bây giờ y mới hiểu ra được ý tứ hẩn nói gì.

Có phải y đang hối hận đây không ?

Một người đàn bà như Phong Tứ Nương, vì y, mà hy sinh cả hạnh phúc, bỏ hết thanh xuân, đến cuối cùng, có bao nhiêu nàng cũng đều dâng hết cả cho y.

Y còn gì mà hối hận hay không hối hận.

Có điều, y lại nghĩ tới Thẩm Bích Quân, nghĩ tới Băng Băng, bọn họ chẳng đã hy sinh nhất thiết hết cho y sao ?

Không lẽ y có thể bỏ hết hai người đó, quên họ đi, và từ nay sẽ chung sống với Phong Tứ Nương ?

Không lẽ y có thể bỏ Phong Tứ Nương như vậy được ?

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang đang bị câu xé. Y lại gặp phải chuyện mình tuyệt đối không thể giải quyết được.

Bây giờ Phong Tứ Nương lại đi đâu đây ?

Không lẽ nàng ngượng không muốn gặp mặt y, lặng lẽ bỏ đi mất.

Dù nàng có bỏ y mà đi, y cũng không thể như vậy mà để nàng đi.

Chuyện ấy đã xảy ra, tức là sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Vấn đề đã tồn tại, dĩ nhiên phải cần giải quyết.

Tiêu Thập Nhất Lang đã quyết định, lần này y nhất định không trốn chạy.

Chính ngay lúc đó, cửa lớn bỗng nhiên bị đẩy ra, một thứ gì đó bên ngoài bay vào.

Chính là một bao y phục.

Trong đó có đủ mọi thứ, áo lót, áo chèn, quần lót, quần chèn, tất vớ, thứ gì cũng mới, chất liệu cũng rất hảo hạng.

Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ mới phát giác ra, bộ quần áo y lấy từ trên người lão phủ ky không thấy đâu ... Đương nhiên Phong Tứ Nương đã mặc vào người đi ra ngoài. Bao y phục đương nhiên không phải tự mình nó bay vào, ngoài cửa đương nhiên còn có người.

Tiêu Thập Nhất Lang dùng tốc độ nhanh nhất mặc đồ vào, Phong Tứ Nương bèn bước vào phòng.

Trên người nàng cũng đổi một bộ y phục mới, màu sắc lộng lẫy, người nàng rực rỡ hẳn ra, mặt mày tươi rói, xem ra rất giống một cô dâu.

Cô dâu!

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang đang đập mạnh lên, y thấy mình ngồi cũng không phải, và đứng lên cũng không yên.

Y vốn là người rất hào sảng, bây giờ y bỗng biến thành tay chân thừa thãi, không biết mình phải nên có thái độ gì với nàng mới phải.

Nhưng Phong Tứ Nương vẫn như lúc nào, nàng ném bảy tám bao đồ vừa lớn vừa nhỏ xuống giường, mỉm cười nói:

- Thảo nào mà đàn bà thích mua đồ, bây giờ tôi mới phát giác ra, mua sắm quả nhiên là một chuyện rất có ý vị, bất kể mình mua đồ xài được hay không, lúc mình mua, là đã vui quá đủ rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.

Tiêu tiên, chính nó là một thứ hưởng thụ, cái đạo lý đó đương nhiên y hiểu rõ.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh thử đoán xem tôi mua những thứ gì ? Anh đoán trúng tôi khen anh giỏi.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, y đoán không ra.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Tôi mua một cái gương, một cái lược bằng gỗ trầm hương, mua hai cái hình nộm, một cái đồ hơ ấm cho bà già, một cái bao thuốc của ông già, còn có mấy bức Tiêu Tương, một cái mũ da.

Nàng thở ra, mỉm cười nói:

- Thật ra, tôi cũng biết mua ba thứ đồ ấy cũng chẳng để làm gì, có điều tôi thấy tôi cứ mua, tôi khoái mấy đũa bán hàng nịnh nọt tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ lắng tai nghe.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y hỏi:

- Anh biến thành người câm hời nào vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi ... tôi không có.

Phong Tứ Nương cười phì lên một tiếng, nói:

- Thì ra anh còn chưa phải là người câm, nhưng lại có vẻ như một tên ngốc.

Nàng đối với Tiêu Thập Nhất Lang vẫn như thuở nào, không biến đổi một điểm nhỏ xiu.

Chuyện tối hôm qua, nàng tuyệt không nhắc đến một lời.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi nói:

- Cô ...

Phong Tứ Nương hình như biết được y sẽ nói gì, lập tức ngắt lời y, trừng mắt nói:

- Tôi làm sao ? Không lẽ anh tính nói tôi cũng là một tên ngốc ? Anh không sợ tôi gõ cho lưng đầu sao ?

Xem dáng điệu của nàng, hình như tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra vậy.

Nàng vẫn là Phong Tứ Nương như lúc nào. Nàng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, cũng vẫn còn như Tiêu Thập Nhất Lang lúc nào.

Những lời ân ái triền miên tối hôm qua, đối với nàng, hình như chỉ là mộng. Hình như nàng quyết tâm vĩnh viễn không bao giờ đề cập đến chuyện đó.

Bởi vì, nàng quá hiểu Tiêu Thập Nhất Lang, và nàng cũng quá hiểu chính mình, nàng không muốn hai bên tăng thêm điều gì phiền não, thống khổ.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng dâng lên một niềm cảm kích không thể nói ra được.

Dù y có thể quên đi được chuyện đó, y không thể quên được cái cảm kích y đang có bây giờ.

Phong Tứ Nương xoay người lại, mở tung cửa sổ.

Hình như nàng không thể để Tiêu Thập Nhất Lang nhìn thấy nét biểu tình trên gương mặt của mình, cũng không muốn cho bất kỳ ai biết tâm tình của nàng trong lúc này.

Nàng thà để cho cái tình cảm ấy được giấu kín trong lòng, giấu trong một nơi sâu kín nhất, cũng như một người ham của cải, đem đồ trân quý của mình giấu kín, đợi đến lúc đêm khuya không có ai, mới đem ra một mình mình thưởng thức.

Dù là đau khổ cũng thế, ngọt ngào cũng thế, dù là bi thương cũng vậy, sung sướng cũng vậy, đều chỉ một mình nàng biết.

Đợi đến lúc nàng quay người lại, ánh mắt nàng lại sáng lên, gương mặt nàng lại hiện ra nụ cười muôn thuở, nàng trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không lẽ anh còn tính nằm ăn vạ nơi cái ổ lộn ấy ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười nói:

- Tôi không tính vậy, dù tôi là tên ngốc, tôi cũng không phải con lợn.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu vậy chúng ta còn chờ gì mà không đi thôi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn những bao đồ lớn nhỏ để trên giường:

- Cô không muốn đem những thứ này theo ?

Phong Tứ Nương hững hờ nói:

- Tôi đã nói, lúc tôi mua đồ, tôi đã hưởng trọn hết rồi, bao nhiêu tiền trả ra đã thu hồi hết lại vốn, còn muốn đem theo làm gì nữa ?

Bên ngoài ánh tịch dương rạng rỡ, trời đang hoàng hôn. Tiêu Thập Nhất Lang đưa mặt ra hứng gió chiều, trời vừa vào thu, y hít vào một hơi thật sâu nói:

- Bây giờ mình đi đâu ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Đi ăn cơm trước, rồi đi tìm người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tìm ai ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Đương nhiên là tìm Thẩm Bích Quân, không lẽ anh quên rồi sao ?

Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thể quên, có điều ...

- Cô tính đi với tôi sao ?

Phong Tứ Nương lại trừng mắt lên, lớn tiếng nói:

- Tại sao tôi không đi với anh ? Tôi đã nói với anh rồi, tại sao tôi rút lời lại ? Không lẽ anh cho tôi là người nói rồi quên lời sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, y cười, một nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Nhưng đây không phải là nụ cười sung sướng, trù sung sướng ra, còn có mấy phần cảm kích, mấy phần cảm thông, thậm chí còn có mấy phần đắng cay. Y chẳng nói gì cả.

Nếu bạn là Tiêu Thập Nhất Lang, bạn gặp một người đàn bà như Phong Tứ Nương, bạn còn nói gì hơn ?

Đại Hanh lâu. Tiêu Thập Nhất Lang lại bước lên Đại Hanh lâu.

Lầu trên lầu dưới, lớn có nhỏ có, già có trẻ có, ai ai cũng mở to mắt ra nhìn y, nhìn y với cặp mắt kinh ngạc.

Kinh ngạc thì vẫn kinh ngạc, nịnh nọt vẫn cứ nịnh nọt tận tình.

Nhất là một lão phổ ky vừa tắm trong bồn nước nóng ra, đã bò lăn bò lóc lại, làm như hận không thể được coi y như tổ tông của mình. Phong Tứ Nương trong lòng còn đang thấp thỏm, vừa ngồi xuống, nàng đã nhìn không nổi thì thầm hỏi:

- Tại sao anh lại đến Đại Hanh lâu làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười mỉm nói:

- Bởi vì tôi là đại hanh, một đại hanh trong các đại hanh.

Phong Tứ Nương càng hạ thấp giọng:

- Anh có biết những món đồ ấy, tôi mua bằng gì không ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tôi biết, lấy mấy cái nút áo bằng Hán ngọc trong đồ lót của tôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều, bây giờ trên người tôi không có lấy một lượng bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh ăn chịu ở đây được sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không được.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Tôi chuyện gì cũng có làm, nhưng nói tôi ăn quýt, ăn xong chùi miệng bỏ đi, tôi thấy sao sao đó, không thích ý tứ nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vậy thì mình ăn hay không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ăn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ăn xong rồi sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ăn xong đương nhiên trả tiền.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tiền đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiền tự nhiên là có người đem lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai đem lại ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không biết.

Phong Tứ Nương cơ hồ muốn nhảy nhồm lên:

- Anh không biết ? Ngay cả mình cũng không biết ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- - .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ trên trời rớt xuống một đỉnh bạc to tổ bố ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Đỉnh bạc trên trời rớt xuống, tôi còn phải cúi người xuống lượm, không phải phiền quá sao ?

Phong Tứ Nương đang nhìn y lộ vẻ kinh ngạc:

- Không lẽ trên đời này còn có chuyện gì dễ hơn như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có.

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Tôi xem anh còn chưa ngủ đã giấc ...

Nàng còn chưa nói xong câu đó, đã có một người trung niên lùn lùn mập mập, gương mặt tròn quay để một hàng ria mép, mặc chiếc áo dài bằng lụa màu tím, bước chững chạc lại, cúi rạp người chào Tiêu Thập Nhất Lang, cười giả lả nói:

- Các hạ là Tiêu Thập Nhất Lang đại gia ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Người rõ ràng biết ta là ai rồi còn hỏi gì nữa ?

Người này lại cười câu tài nói:

- Bởi vì số mục trên ngân phiếu lớn quá, do đó, tại hạ không thể không đặc biệt cẩn thận một tý.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Có phải người lại đây hôm qua ?

Người ấy gật gật đầu nói:

- Máy hôm trước có người lại gọi tiểu hiệu, nói rằng Tiêu đại gia vài hôm nữa sẽ xài tiền nhiều, gọi tôi lại đây chờ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tiệm của ngươi là gì ?

Người ấy trả lời:

- Tôi tên là Diêm Bảo, tiệm Lợi Thông, xin mời Tiêu đại gia chiếu cố.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Trương mục của ta ở tiệm của ngươi ra sao ?

Diêm Bảo nói:

- Từ tháng hai năm trước tới giờ, Tiêu đại gia bỏ vào trong trương mục sáu lần, vừa vốn vừa lời, cộng tất cả là sáu mươi sáu vạn ba ngàn sáu trăm lượng.

Y thò tay vào người, rút ra một tờ giấy, hai tay đưa ra:

- Chi tiết trong trương mục đều ở tại đây, xin Tiêu đại gia xem thử.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chẳng cần phải xem trương mục, chẳng qua, hai hôm nữa, ta quả thật sẽ cần tiêu tý tiền.

Diêm Bảo nói:

- Tệ hiệu đã chuẩn bị đâu đó sẵn sàng cho Tiêu đại gia, không biết Tiêu đại gia muốn tiền mặt, hay dùng ngân phiếu của tệ hiệu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngân phiếu được rồi, ngân phiếu của các ngươi, trước giờ vẫn rất tín dụng.

Diêm Bảo cười cầu tài nói:

- Cảm ơn Tiêu đại gia chiếu cố, các chi nhánh của tệ hiệu nơi khác đều có nói Tiêu đại gia là vị khách hàng nhất hạng trong vòng một trăm năm nay.

Y biết đàn ông rất thích khoe khoang trước mặt đàn bà, bèn quay qua Phong Tứ Nương giải thích:

- Tiêu đại gia gởi tiền vào không cần giữ sổ sách, lợi tức tính rất ít, khách hàng như vậy, tôi làm ăn ba mươi năm nay chưa gặp ai tốt như ông ta.

Phong Tứ Nương hững hờ nói:

- Y vốn là đại hanh, đại hanh trong đại hanh.

Diêm Bảo nói:

- Quả thật không sai tý nào.

Y lại hỏi:

- Không biết Tiêu đại gia lần này muốn tiêu bao nhiêu tiền ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người làm cho ta hai trăm tờ ngân phiếu, mỗi tờ năm trăm lượng bạc.

Diêm Bảo nói:

- Đây là chẵn một vạn lượng bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngoài ra, ta còn muốn mười tờ năm vạn lượng.

Diêm Bảo hít vào một hơi thật dài buột miệng nói:

- Ngân phiếu của tệ hiệu, như là tiền mặt vậy, đi đâu cũng đổi được ra tiền, Tiêu đại gia đem theo bao nhiêu đó trong mình, có thấy bất tiện lắm không ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Người không cần lo cho ta, đằng nào ta cũng tiêu sạch bao nhiêu đó.

Diêm Bảo muốn lạnh cả người, trên đời này có kẻ hào sảng như vậy, không những y chưa gặp bao giờ, ngay cả nằm mộng còn không nghĩ ra được.

Có ai biết chuyện y nằm mộng còn nghĩ không ra, đang còn ở phía sau nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:

- Còn thừa lại sáu vạn lượng hơn một chút, cũng chẳng cần phải ghi vào trương mục gì cả, toàn bộ cho người luôn đây.

Hơn sáu vạn lượng bạc, người bình thường tiêu pha cả đời khoái lạc cũng còn quá dư, y xem như tiền lẽ, tùy tùy tiện tiện cho người ta. Diêm Bảo run rẩy cả tay chân, trái tim của y như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, y vội vã khom lưng, nói:

- Tiểu nhân lập tức đi làm ngân phiếu cho đại gia, đem lại đây tức thì.

Cách xưng hô của y không những biến đổi quá chừng, lưng của y cũng khom lại thấp hơn muốn tới gần mặt đất, y bước từng bước thụt lùi, thụt tới cửa thang lầu, xém tý nữa là té lộn mèo xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cô xem, tiền này có phải là dễ dàng hơn tiền rớt từ trên trời xuống không ?

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, bỗng nói:

- Có câu này tôi muốn hỏi anh lắm mà chưa hỏi, bởi vì tôi không muốn anh nghĩ tôi ham tiền, nhưng bây giờ tôi muốn hỏi thử.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô hỏi đi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh tìm ra ba nơi bảo tàng đó, tổng cộng hết thấy là bao nhiêu ?

Tiêu Thập Nhất Lang chớp mắt, hỏi lại:

- Bảo tàng gì ?

Phong Tứ Nương nhin không nổi muốn nhảy dựng lên:

- Anh còn không biết là bảo tàng gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Trừ lúc tôi nằm mộng ra, ngay cả cái bóng bảo tàng tôi còn chưa thấy bao giờ.

Trừ chuyện thần thoại và mơ mộng ra, trên đời này, bảo tàng có thật hay không, còn là chuyện nghi vấn rất lớn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tiền bạc nhiều thế, có phải anh lấy trộm không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ăn cướp ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải.

Thật ra, Phong Tứ Nương cũng biết, dù có đi trộm đi cướp, cũng không làm sao có được nhiều đến thế.

Nàng không nhin nổi lại hỏi:

- Vậy thì bao nhiêu đó tiền, anh lấy đâu ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không biết.

Lần này Phong Tứ Nương thật tình muốn la làng cả lên:

- Anh không biết ? Ngay cả chính anh cũng không biết ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Không những tôi không biết, chuyện ấy rớt cuộc ra sao, có lúc ngay cả tôi cũng không tin được đây là sự thật.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Rớt cuộc chuyện ấy ra sao, anh ...

Nàng bỗng nhiên ngừng bật, mặt mày trắng nhợt ra.

Bởi vì nàng chợt thấy có một người đang đi lên lầu, có thể làm cho Phong Tứ Nương biến sắc mặt, trên đời này không có bao nhiêu người.

Sự thật, có thể làm Phong Tứ Nương biến sắc mặt, và không thốt được ra lời, trên đời này không còn người thứ hai nào, chỉ có một người. Trên trời dưới đất, cũng chỉ có một người, người ấy hiện giờ không những đi lên lầu, mà còn đi lại chỗ bọn họ.

Gương mặt của Phong Tứ Nương chợt đỏ chợt trắng bệch, hình như hận không thể chui xuống bàn trốn. Thậm chí ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng có vẻ thay đổi nét mặt, cũng biến thành khi trắng, khi đỏ, hình như y cũng rất sợ gặp mặt người đó, nhất là lúc đang ngồi chung với Phong Tứ Nương.

Người này rớt cuộc là ai ?

Hết chương 14